

Ai Hoa

Khúc Luân Vũ

Chiều hôm nay khí hậu có vẻ đã thay đổi, trời lạnh hơn, âm u hơn như thể Đông đang nhắc cho muôn loài biết rằng Đông đang ngự trị ở nơi đây. Đứng trước hiên nhà nhìn trời nhìn đất nhìn vợ vẫn, dãy nhà lầu 2 tầng đối diện che mất tầm nhìn, tôi chỉ nhìn quanh trong một vùng vuông vức chừng 500 bộ. Chẳng có gì nhiều ngoài nhà cửa và rất nhiều cỏ cây hoa lá um tùm trước nhà mình và nhà hàng xóm.

Đang định đi vào nhà, tôi chợt thấy lạ lùng và khựng lại; hình như cây cối trước mắt mình đang múa may uốn éo. Mà lạ! Để ý thêm một chút thì chúng còn rất nhịp nhàng giống như đang được một lực lượng nào đó điều khiển.

Cây lớn cây nhỏ, ngay cả cỏ hoa cũng như có chân tay, gốc là chân, tay là vô vàn cành lá như thể đang đong đưa theo một điệu nhạc!

Cây có thân lớn như Queen Palm, Ash, Blue Spruce, hay Maple, Orange, Plum đỏ, v.v. trồng dọc hai bên đường và trong vườn nhà các láng giềng, thân cây vững nhưng cành lá vẫn rất mềm dẻo, dù cỡ lớn nhỏ, dài ngắn, hình dạng khác nhau như đang phát phơ. Những giống thuộc loại bụi hay dây leo như roses, iris, orchids, geraniums, grapes, hay willow,... thì hay hơn nhiều, mình và tứ, ngũ, lục đến cửu, thập chi đều rất uyển chuyển. Tất cả đều múa may uốn éo nhịp nhàng lạ thường! Không biết từ lúc nào, từ nhà nào đang vang vang tiếng nhạc, chính bản nhạc hòa tấu classic, The Blue Danube Waltz (Luân vũ Giòng Sông Xanh) của Johann Strauss II, sáng tác từ 1867. Từ trong tiềm thức thăm thẳm, giọng ca cao vút của Thái Thanh chợt hiện, như văng vẳng bên tai tôi:

Một dòng xanh xanh, một dòng tràn mông mênh
Một dòng nồng ý biếc, một dòng sâu mấy kiếp
Một dòng trời sao xuyên, một dòng tình thương mên
Một dòng còn quuyến luyến, một dòng nhớ
Quay về miền đời lúc mơ huyền...

(Phải khâm phục tài thông dịch của Nhạc Sĩ Phạm Duy; lời Việt rất sát sao với từng nốt nhạc và giai điệu trong bản tiếng Anh không nhớ ai đã dịch ra từ tiếng Áo.)

Gió thường chỉ thổi một chiều, nhưng sao tôi thấy như cây cối phát phơ qua lại từ hướng Tây Nam qua Đông Bắc và ngược lại, như người vũ nữ đang lượn bước 1 tới 2 ngang 3 quay, qua về, lên xuống vòng vòng liên tiếp rồi còn có lúc nhún thân éo lả như con sóng xô trên sông trên biển chập chùng không dứt. Chẳng biết gió có thổi theo thang âm cao thấp hay tiết tấu với trường độ $\frac{1}{4}$ hay $\frac{1}{8}$,... như nhạc hay không, nhưng hình như cây cỏ đang khiêu vũ theo thể điệu $\frac{3}{4}$ này.

Giàn nhạc chơi nhiều biến tấu thật hấp dẫn từ rất chậm rất nhẹ nhàng như mặt nước êm ả mênh mông trong phần giới thiệu, rồi từ từ nhanh hơn khi vào phiên khúc. Từ chậm đến nhanh, từ nhanh đến chậm, thăng giảm, lên xuống theo những nốt nhạc bồng trầm của tuyệt phẩm. Khi thì như những gợn sóng nhỏ trên giòng sông mênh mông đang êm ái vỗ về làm lòng thấy dịu êm thanh bình, khi thì dồn dập lớp lớp sóng cao theo nhau vỗ bờ như tâm hồn đang dâng trào cảm xúc bất ổn khi vào điệp khúc. Tôi mơ hồ cảm thấy như cây cỏ đang cảm ứng với âm thanh. Chính tôi cũng như đang nhập hồn vào tiếng nhạc, cùng với cây cỏ khiêu vũ theo điệu nhạc hồi nào không hay, và bỗng ngạc nhiên, hình như trong vô thức mình đã có một sự hòa đồng kỳ diệu với vô vàn vật chất trong thiên nhiên và không gian quanh mình.

Càng ngạc nhiên thêm khi ngừng đầu nhìn lên không trung, thấy những đám mây trắng, xanh, vàng, tím, dù trời sắp tối rồi mà vẫn chưa chịu đi. Hình như chúng cũng đang mê mê vì màn vũ của hoa lá cảnh đang biểu diễn theo điệu nhạc, theo tiếng flute, horn, violins, viola, drums, harp, clarinet, trumpet, trombone, v.v. của dàn nhạc đại hòa tấu, và có thể chúng còn mê mẩn vì những âm ba, ánh sáng, những chất hữu cơ vô cơ li ti hay vô hình mắt người không thấy trên các tầng mây đang miên man nhảy múa liên tục ở trong không gian nữa.

Nhà hàng xóm hình như để máy hát tự động lặp lại đến ba lần, hơn 30 phút, và hình như xe cộ cũng như khách bộ hành đã chừa quãng đường này lại trong thời gian này.

Khi những cụm mây màu đẹp đẽ đã bị mây xám xua đi, chim đã hết gọi nhau về tổ rồi mà lòng tôi còn thấy lâng lâng vui sướng vì mình vừa may mắn được sống qua một thoáng những giây phút thanh cao, hòa mình vào âm thanh, vũ điệu, tiếng nói giao hòa giao cảm của trời đất cùng thiên nhiên. Tôi xin ghi lại ít câu thơ như sau:

Mây trắng đang phiêu du ngang trời
Mây xanh, vàng, tím lững lờ trôi

Nhà ai Giòng Sông Xanh đang trôi
Dù dặt khúc luân vũ gọi mời
Hoa cỏ xiêm y đáng lá lơi
Múa may uốn éo đẹp tuyệt vời
Phát phơ đôi cánh bầy tiên nữ
Yêu điệu nhịp nhàng luyến người coi
Cảnh mơ cảnh mộng đang vậy mời
Ngân ngơ mây trời chẳng muốn trôi
Hoa thần hoa tiên đang say múa
Trời đất hòa điệu đẹp tuyệt vời
Trời đất hòa điệu đẹp tuyệt vời
Đón chào Chúa Đông đèn đây chơi.

Chữ nghĩa thì hạn hẹp, văn chương cũng chẳng tới đâu, tôi không thể nào diễn tả hết được cảm giác của mình lúc đó như thế nào. Chỉ biết nói vắn tắt là “Tuyệt vời!”

Trời rồi cũng tối, mây đen dần chiếm gần hết các tầng mây. Năm ba cụm mây si vẫn còn vương vít giăng ngang. Tôi nhớ về một thời đã từng theo chồng đi dạ vũ mỗi tối thứ bảy, cùng nhau khiêu vũ với chúng bạn. Chúng tôi rất khắc khẩu, trái tính trái khí nhau, nhưng may mắn là có chung sở thích, thích nhạc và khiêu vũ. Đại nhạc hội hay dạ vũ nào dù giá vé đắt mấy hay xa mấy cũng vẫn đi. Chúng tôi cùng đám bạn nhảy đã thường đèo nhau đến những đại nhạc hội ở các thị xã khác khá xa.

Ngoài những thể điệu nhanh như Paso, Chachacha, Bebop, Jive mà chúng tôi coi như để tập thể dục cho dân gân cốt, thì Valse là thể điệu chúng tôi thích nhất. Chồng tôi nhảy đầm rất giỏi, bước đi rất nhẹ nhàng, rất điệu nghệ, rất thích hợp với những kiểu nhảy fantasy mà người ta gọi là “hái hoa bắt bướm” nhất là trong điệu luân vũ.

Thi sĩ Vũ Hoàng Chương uống rượu khiêu vũ tìm say quên: “Đôi người gió sương. Đầu xanh lặn đạn cùng xót thương, càng nhớ thương...”

Ông uống rượu đến “Sắc ngã màu trôi. Gian phòng không đứng vững”, nhưng “Đất trời nghiêng ngửa mà Thành Sầu không sụp đổ em ơi!” (Thơ Vũ Hoàng Chương)

Chúng tôi không như Ông, không đi tìm quên mà đi tìm vui. Cũng không uống rượu vì chồng tôi phải lái xe về, còn phải lái xe đi làm rất xa ngày hôm sau. Lạng quạng bị bắt vì tội DUI (Driving Under Influence) thì kẹt lắm. Sau một tuần phải làm việc trí óc chân tay vất vả trong thế giới bon chen, được có những giây phút sống trong khung cảnh có vẻ thần tiên dưới ánh đèn màu mỗi cuối tuần là một niềm hạnh phúc vô giá. (Nhưng tâm trạng của tôi lúc đó cũng giống như bao nhiêu người khác; khi còn trong tay không biết quý, chỉ khi mất rồi mới biết thì đã muộn...)

Chúng tôi thích nhất là điệu Valse vì nhịp điệu rất quyến rũ làm say đắm lòng người:

Chắc chắc chùm, chắc chắc chùm,
Nhịp $\frac{3}{4}$ uốn lượn trên không trung.
Âm thanh trầm bổng nghe thanh thoát,
Nâng hồn ta đến tận thiên cung.
(Khúc Luân Vũ của Ái Hoa)

Chung quanh chúng tôi, những người quen biết cũng như không quen biết đang say sưa trong điệu vũ.

Từng cặp từng đôi tay trong tay
Hình hài như muốn chấp cánh bay
Lả lướt quay đều theo điệu nhạc
Mê đắm như vừa nhấp men say.

Chúng tôi cũng như đang say theo tình nồng, theo tiếng nhạc, nên nhắm mắt lại để tưởng rằng:

Anh đưa em đi ta cùng quay,
Quanh mình như gió, thoáng như mây
Ong bướm dập dìu ngàn hoa thắm
Tiếng sáo diều dặt chôn thiên thai.

Mỗi lần nhảy điệu Valse là mỗi lần tôi có cảm giác như mình là thần tiên giữa cõi tục. Chúng tôi như được chấp cho đôi cánh để bay đi:

Ta đã cùng nhau đi rong chơi!
Viếng thăm hải giác lẫn thiên nhai
Lững lơ giữa non xanh nước biếc,
Lặng nghe tiếng nói của đất trời.

Dù ở nơi xứ người, chúng tôi đã không quên những ngày mới quen nhau đã cùng nhau sánh bước trong những bal de famille do bạn hữu tổ chức, cũng như ở vũ trường Ly Lan (do người dì của Liễu, bạn thân của tôi làm chủ, trên đường Độc Lập, Đà Nẵng). Chúng tôi cũng nhớ về quê hương, nhớ những đêm trăng sáng thôn làng, ngày ngày nông dân cày cấy, và những ngày còn nhỏ có dịp ngắm hoa dại ở đồng quê...

Em theo anh vào nơi đồng hoang,
Để ngắm hoa dại trái ngút ngàn.
Mục đồng trên lưng trâu thổi sáo,
Để thấy quê hương mình thênh thang.

Ôi! Nhớ sao là nhớ! Bây giờ niềm nhớ của tôi càng lớn thêm; nhớ vô vàn người chồng yêu đã mất trước mặt tôi (ngay sau khi nhảy xong một luân khúc với nữ chủ nhân của vũ trường ông thường đưa tôi đến) để cho đời tôi phải dở dang như Khúc Luân Vũ còn thiếu đoạn cuối. Tôi nhớ quê hương VN với những nơi mình đã từng đến và cả những nơi mình chưa hề đi. Quê hương còn có ngày thăm lại, nhưng người đã mất thì biết tìm đâu!!!

Ái Hoa

ĐÔNG ĐẾN CHI THÊM BUỒN

Nhạc & Lời Ái Hoa

Ngày nào mình thương mến nhau một bước chẳng rời. Đêm đông
Đường về ngày xưa có đôi hạnh phúc một trời. Trăng in
mà ngỡ xuân về khi mình đẹp đôi. Tình mình tựa như ánh trăng đêm rằm tháng
đôi bóng trên đường sao trời dùa vui. Và đời đẹp như giấc mơ khi ngày xuân
tám. Đêm đêm lòng nghe êm ấm cõi đời thần tiên. Một lần
tới Bên nhau mình hay mơ ước suốt đời gần nhau.
mình quen biết nhau để nhớ muôn đời Trong tim in bóng một người không hề nhạt
phai Tình nồng vì đâu dờ dang ai nào đâu biết Mệnh mông
trời cao ngơ ngẩn trăng kia lia đôi. Đông ơi! Đông đến chi thêm buồn. Hoa xuân
ngày xưa rã cánh nơi phương nào? Tình như bóng mây u buồn như bóng đêm Ngày lòng
buồn tênh đềm về thêm băng giá Đông ơi đông về chi thêm nhớ Tình hoa
năm xưa lú lạc ở phương nào? Tựa như trăng sao khuất giữa trời mưa gió Bóng ai
xa rồi đông đến chi buồn thêm. Ái ân bây giờ chỉ nhớ để mà quên.

Youtube: https://www.youtube.com/watch?v=hb_rm6wPQoQ